

[Bauusgaard.]

arbejde under nye forudsætninger og så den manglende økonomiske stabilitet, der er i samfundet.

Den økonomiske udvikling vil ingen hævde har været god, den har simpelt hen ikke være god siden valget. Men der er en ting, som man ikke kan undgå at få med i sine overvejelser, når man forsøger på at vurdere baggrunden for den stedfundne økonomiske udvikling, og det er, at den i en ubehagelig grad ligner den udvikling, vi havde for 4 år siden, i 1961. Situationen var jo i 1961 — ved siden af en økonomisk udvikling lig den, vi har gennemlevet i år — af samme karakter som den situation, vi nu er i, derved at 1961 var det første vanskelige år efter et folketingsvalg, der gav folketingsrådet ændrede arbejdsforudsætninger. 1961 var altså også et år, hvor man måtte savne den autoritet, der skulle udgå fra folketingsrådet. Man kom til at savne den, fordi samarbejdsvejen i folketingsrådet var for svag. Det er en situation, som jeg tror at vi, der står med politisk ansvar, med fordel over for fremtiden kunne forsøge at tage med i vore overvejelser. Men når det er sagt, må det også siges, at den øjeblikkelige situation ligner 1961 på den anden ubehagelige måde, nemlig ved den erfaring, man høstede i 1961: umuligheden af, at enkelte grupper på andres bekostning ville presse deres egne indkomster i vejret, når alle grupper gjorde forsøget. Det har vi set gentaget i år, hvor alle grupper forsøger på i en fuldstændig naiv forestilling om, at det kan lade sig gøre, at presse egne ønsker igennem på andre gruppers bekostning.

Den udvikling, der har fundet sted herhjemme i den sidste halve snes år, har jo båret præg af, at man også på det økonomiske område i stigende grad har fået understreget, at klassekampens tid er forbi. Men det er, som om denne klassekamp fra mange sider søges afløst af en gruppekamp, en gruppernes interessekamp. Men den er dømt til at lide nederlag, og det bliver selvfølgelig størst for de grupper, der rent organisatorisk er svagest stillet i samfundsmekanismen.

Socialdemokratiets næstformand, hr. Hans Rasmussen, har jo også for nylig holdt en tale om dette problem, og det tidligere ærede medlem hr. Hans Rasmus-

sen, ham kender vi, der har haft den glæde og den oplevelse at sidde i tinget sammen med det ærede medlem; vi kender ham jo ganske godt, når han får disse oratoriske vulkanudbrud. Men socialdemokratiets næstformand kommer jo denne gang for skade, som han før er kommet til det, at ville tilsløre egne svagheder ved at rette beskyldninger mod andre. Det er ingen klog udvej, hvis man vil være med til at lede udviklingen. Se, det tidligere ærede medlem — det er frygtelig svært at lade være med at betragte Hans Rasmussen som medlem, det er måske, fordi han meget ofte taler på socialdemokratiets vegne — altså hr. Hans Rasmussen sagde, at den lønglidning, der tog fart i 1963, var forårsaget af, at der på grund af en politisk beslutning, som jeg som handelsminister på det tidspunkt havde ansvaret for, blev sat gang i prisudviklingen.

Det skulle Hans Rasmussen ikke have sagt, for herved kommer han jo til på en beklagelig måde at begå vold mod sandheden. Se, prisudviklingen — og det er meget væsentligt at erindre sig dette, når man skal vurdere også vore muligheder for at beherske den fremtidige økonomiske udvikling bedre, end vi er i stand til det i dag — prisudviklingen fra 1963 og frem til for ganske nylig var præget af en bemærkelsesværdig stabilitet, også en bemærkelsesværdig stabilitet på det indenrigske område bortset fra den stigning, der fandt sted på fødevarerområdet, og det havde jo en helt anden forklaring; det var en udvikling, som var tilstræbt af alle partier her i tinget. Men ellers var prisudviklingen karakteriseret af en større stabilitet end indkomstudviklingen, og jeg tror nu ikke, det hjælper at lukke øjnene for, at det ikke alene er prisudviklingen, der påvirker indkomstudviklingen, men at vi i øjeblikket med den fulde beskæftigelse og den stærke stigning i levefoden befinder os på et balancepunkt, hvor indkomststigningen har nok så store forudsætninger for at komme til at påvirke prisudviklingen. Det kræver større mod, men jeg tror også, det giver bedre fremtid, om man ikke skjuler egen svaghed ved at skælde ud på andre.

Det er jo klart, som det er fremført i dag, at de offentlige investeringer og det samlede omfang af de offentlige udgifter